

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: ENSOMT LIV.

Citation: Kaalund, H. V.: "ENSOMT LIV.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 264. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-workid81441.pdf> (tilgået 29. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

ENSOMT LIV.

☒ Jeg sad alene paa en øde Gaard,
hvor høje Skrænter lude ned mod Havet:
kun stakkels Fiskerfolk i usle Kaar
var al min Omgang trindt i Nabolavet.

☒ Dog faldt mig Ensomheden sjelden lang,
selv ikke da, naar tidt i Aftner sorte
jeg gik i Stuen op og ned min Gang
og hørte Stormen ruske Gaardens Porte.

☒ Fortrolig var jeg med den mindste Larm:
Træbukkens Pikken, Musetandens Gnaven,
Stormkrogens Raslen mod min Vindueskarm,
og Løvets Fald derudenfor i Haven.

265

☒ - Jeg glemmer ej en saadan Aftenstund,
da der var Oprør ude i Naturen;
det gjorde halvt mig ondt for Gaardens Hund,
saa vældigt suste Stormen omkring Muren.

☒ "Flyv ud, flyv ud!" - saa sang den vilde Blæst -
"Hvi vil Du spænde saa Dig selv i Bøjlen?
Flyv ud og sving Dig paa den høje Hest;
giv Lysten og giv Lidenskabens Tøjlen!"

☒ "Flyv ud, flyv ud!" - saa peb den hæse Vind,
og gennem alle Sprækker lød dens Hvinen -
"sno Dig i Slangebogter ud og ind;
ræk Tunge af det Alt, som hist Kaminen!"

☒ "Du lever kun et Nu, Du stakkels Orm,
vil Du for Livets Lyst Dig selv bedrage?
Flyv ud, flyv ud!" - saa sang den vilde Storm -
"og nyd den korte Frist, Du har tilbage!"

☒ - Og Ovnens rakte Flammetungen ud,
og Sneen føg med Hvislen mod min Rude,
mens Havet vælted sig i Vinterslud
saa stort og vildt og tøjlesløst derude.

266

☒ Og jeg, som hang ved Livet og dets Lyst,
som følte Hjertet utaalmodigt banke,
jeg havde med en Verden i mit Bryst
ej andet Selskab end min egen Tanke.

☒ - Jeg gik i Stuen ensom op og ned,
for trangt, for snevert syntes mig var Buret!
Det var, som tvende Magter om mig stred,
som fik de Røst i Stormen og i Uhret.

☒ - I Uhret! ja, mit gamle Stueuhr,
det vilde ogsaa snakke med i Laget.
Mens Vinden stemte op i Møll og Dur,
hvor frejdigt, taktfast lød da Pendelslaget.

☒ I Krogen stod det dér saa gammeldags,
det førte ej Bevis, det gav ej Grunde.
Men klar var Texten! -jeg forstod den strax -
den var for syge Sjæle som for sunde.

☒ Med roligt *Snik* og *Snak* og *Snik* og *Snak*,
det lød igjennem Pausens dybe Stilhed,
og altid lige frejdigt: *Snik* og *Snak* -
om Huset skjalv og Vejret steg i Vildhed.

267

☒ - Og jeg og Uhret slog os paa Parti!
Vi gav ej tabt, vi protestered trøstig
mod Vindens Hyl og Stormens Raseri -
det var, som tog vi Sagen næsten lystig!

☒ - Og hvergang nu, naar i det usle Døgn
jeg aander tungt blandt Skyer af Egoister,
og Luften selv mig synes kvalm af Løgn,
og Tvivlens Dæmon mig til Mismod frister,

☒ da er det, som fra Dybet af mit Bryst
et frejdigt *Snik* og *Snak* jeg hører klinge
- en kjæk Protest mod Tidens falske Røst -
og sér den skjulte Verdenspendel svinge.